

Kongesangen

Gud sign vår konge god!
Sign ham med kraft og mot
sign hjem og slott!
Lys for ham ved din Ånd,
knytt med din sterke hånd
hellige troskapsbånd
om folk og drott!

Høyt sverger Norges mann
hver i sitt kall, sin stand,
troskap sin drott.
Trofast i liv og død,
tapper i krig og nød,
alltid vårt Norge lød
Gud og sin drott.

Ja, vi elsker dette landet

Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem,
furet, værbit over vannet,
med de tusen hjem.
Elsker, elsker det og tenker
på vår far og mor
og den saganatt som senker
drømme på vår jord.

Norske mann i hus og hytte,
takk din store Gud!
Landet ville han beskytte,
skjønt det mørkt så ud.
Alt hvad fedrene har kjempet,
mødrene har grett,
har den Herre stille lempet
så vi vant vår rett.
Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem,
furet, værbit over vannet,
med de tusen hjem.
Og som fedres kamp har hevet

det av nød til seir,
også vi, når det blir krevet,
for dets fred slår leir.

Norge i rødt, hvtt og blått

Hvorhen du går i li og fjell,
en vinterdag, en sommerkveld med fjord
og fossevell,
fra eng og mo med furutrær
fra havets bryn med fiskevær og til de
hvite skjær,
møter du landet i trefarvet drakt,
svøpt i et gjenskinn av flaggets farveprakt.
Se, en hvitstammet bjerk oppi heien,
rammer stripen med blåklokker inn
mot den rødmalte stuen ved veien,
det er flagget som vaier i vind.
Ja, så hvit som det hvite er sneen,
og det røde har kveldssolen fått,
og det blå ga sin farve til breen,
det er Norge i rødt, hvitt og blått.

En vårdag i en solskinnsstund
på benken i Studenterlund
der sitter han og hun,
to unge, nyutsprungne russ,
to ganske nylig tente bluss,
i 20 grader pluss.
Hun er som en gryende forsommerdag
som farves av gjenskinnet av det norske
flagg.
Ja, så hvit som det hvite er kjolen,
og så rødt som det rø' hennes kinn,
hennes øyne er blå som fiolen,
hun er flagget som vaier i vind.
Han har freidig og hvitlugget panne,
og en lue i rødt har han fått.
Med en lyseblå tiltro til landet
står vår ungdom i rødt, hvitt og blått.